

Arrest

nr. 166 523 van 26 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 december 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN HOLSBEKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 6 mei 2015, in haar verklaarde hoedanigheid van echtgenote van een Italiaanse onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 november 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel

om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 19 november 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 6/05/2015 werd ingediend door:

Naam: [S.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Ghana

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Op 3/06/2015 diende betrokkene bij de gemeente een aanvraag gezinshereniging in functie van haar Italiaanse echtgenoot [M. E. K.] [rr. ...]

Als bewijs van dit huwelijk, dat plaats zou gevonden hebben op 21.02.2000, werd een Italiaans uittreksel van een huwelijksakte voorgelegd opgemaakt op 22.06.2015. Dit uittreksel bevat als plaats van het huwelijk enkel 'Ghana'. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent aanvaardt de rechtsgeldigheid van deze akte daarom niet, de vormvereiste is niet voldaan. Overeenkomstig art. 27 en 28 IPR volgt de dienst - vreemdelingenzaken dit standpunt. Bij gebrek aan erkenning van het huwelijk kan daarom geen toepassing gemaakt worden van art. 40bis, §2, 1°.

Wat trouwens verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het huwelijk van betrokkene is dat de referentiepersoon zich op 18.09.2014 aanbood bij de stad Gent in het kader van een voorgenomen wettelijke samenwoning met mevrouw [H. F.] [...]. Toen betrokkene er zich aanbood samen met zijn partner verklaarde hij eerder gehuwd te zijn geweest in Ghana, maar reeds gescheiden te zijn. Het onderzoek naar deze voorgenomen wettelijke samenwoning liep tot 16.04.2015 toen de referentiepersoon kwam melden de procedure niet verder te willen zetten. Zijn verklaring blijft echter onverenigbaar met het nu voorgelegde afschrift van de huwelijksakte.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 27 en 28 van het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR), van de hoorplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij vat het middel als volgt samen in de synthesememorie:

“1/ Vooreerst moet worden benadrukt dat de vermelding van de verwerende partij dat “dit uittreksel als plaats van het huwelijk enkel ‘Ghana’ bevat” feitelijke grondslag mist en gesteund is op een manifest onzorgvuldige lezing van het uittreksel en het administratief dossier.

Het uittreksel dd. 22/6/2015 bevat namelijk in punt 4 ‘Date et lieu du mariage’ naast het gedrukte woord GHANA ook nog de handgeschreven vermelding (KUMASI) vergezeld van een handtekening en een officiële stempel van de burgerlijke stand van Bigarello. (stuk 2)

Dit gebeurde op uitdrukkelijke vraag van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Gent.

Het is dus manifest onjuist te stellen dat dit uittreksel als plaats van het huwelijk “enkel Ghana” vermeldt.

Het uittreksel vermeldt zeer duidelijk GHANA (KUMASI).

Het betreft hier dus werkelijk een slordigheid/onzorgvuldigheid en summiere controle van het administratief dossier met enorme nefaste gevolgen voor verzoekster.

Bovendien werd er door verzoekster eveneens een uittreksel uit de registers van de burgerlijke stand voorgelegd dd. 10/9/2015 (stuk 3), waaruit eveneens zeer duidelijk blijkt dat de plaats van het huwelijk Kumasi (Ghana) is.

De originele uittreksels werden door verzoekster aan de burgerlijke stand van de Stad Gent bezorgd.

2/ In haar nota verwijst de verwerende partij naar de fax dd. 5/8/2015 aan de gemachtigde van de staatssecretaris.

Verzoekster wenst echter uitdrukkelijk naar stuk 5 te verwijzen, namelijk een schrijven van de Stad Gent dd. 24/8/2015 waarin verzoekster werd uitgenodigd om zich aan te bieden en waar haar uitdrukkelijk werd gevraagd een nieuw uittreksel voor te leggen. Wat zij dan ook op 10/9/2015 deed. (stuk 2-3)

Verwerende partij verwijst eveneens naar de e-mail dd. 28/10/2015. In deze e-mail is te lezen dat men de aangeboden documenten, namelijk het uittreksel, niet kan aanvaarden omdat de originele akte van Ghana dient te komen.

Echter in de bestreden beslissing wordt daar met geen woord over gerept.

In tegenstelling tot wat door verwerende partij wordt voorgehouden, bevat het uittreksel dd. 10/9/2015 WEL een huwelijksplaats, namelijk GHANA (Kumasi).

Op datum van 28/10/2015 waren deze stukken weldegelijk reeds overgemaakt aan het dienstencentrum Gentbrugge en gekend. Deze stukken werden inderdaad niet bij haar verblijfsaanvraag gevoegd, doch op vraag van de Stad Gent zelf, later aan het administratief dossier toegevoegd en waren weldegelijk voor het nemen van de bestreden beslissing gekend.

3/ Daarbij vermeldt de bestreden beslissing een verkeerd adres. De bestreden beslissing dd. 5/11/2015 vermeldt als verblijfplaats van verzoekster: [...], 9050 Gent, dewelke manifest verkeerd is.

Verzoekster woont in de [...], 9050 Gent.

Ook de datum van aanvraag vermeldt in de bestreden beslissing dd. 5/11/2015 is manifest onjuist.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster op 3/6/2015 haar aanvraag tot gezinshereniging indiende, terwijl verzoekster op 6/5/2015 haar aanvraag indiende (zie stuk 4).

De bestreden beslissing kan weinig correct en zorgvuldig genoemd worden; er wordt zelfs niet verwezen naar de correcte aanvraag, noch verblijfsadres.

4/ Ook voor wat betreft de handeling van de echtgenoot van verzoekster betreft; met name zijn verklaring dat hij reeds gescheiden zou zijn om wettelijk te kunnen samenwonen met mevrouw [H. F.], wenst verzoekster op te werpen dat ook deze bewering niet gesteund is op een deugdelijke feitenvinding.

Verzoekster, noch haar echtgenoot, hebben de kans gehad om de huidige situatie te doen kennen. Noch verzoekster, noch haar echtgenoot werden gehoord.

De hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Mocht verwerende partij zich de moeite hebben getroost verzoekster en haar echtgenoot hieromtrent te horen dan hadden zij haar kunnen meedelen dat partijen nooit gescheiden zijn geweest, dat de echtgenoot van verzoekster naar België is gekomen om werk te zoeken, dat verzoekster op dat ogenblik niet wou meekomen naar België, dat de echtgenoot van verzoekster even een buitenechtelijke relatie heeft onderhouden met mevrouw [H.] omdat hij niet alleen wenste te zijn.

De echtgenoot van verzoekster deelde haar mee dat wanneer verzoekster definitief zou beslissen hem niet naar België te volgen, hij de echtscheidingsprocedure zou moeten opstarten. De echtgenoot van verzoekster heeft dus nooit verklaard dat hij reeds gescheiden zou zijn, hij heeft verklaard dat verzoekster op dat ogenblik nog in Italië was en van hem gescheiden leefde.

Verzoekster heeft op dat ogenblik beslist naar België te komen om haar huwelijk te redden en zich opnieuw bij haar echtgenoot te voegen. De relatie met mevrouw [H. F.] werd dan ook al even snel weer afgebroken.

De echtgenoot van verzoekster kon trouwens zijn geluk niet op dat verzoekster uiteindelijk toch besliste het huwelijk opnieuw leven in te blazen en naar België te komen.

Het kwam verwerende partij toe, wanneer zij haar beslissing op dergelijke elementen steunt, na te gaan wat de concrete omstandigheden betreffende gezinssituatie op dat ogenblik zijn.

De appreciatie van de verwerende partij bij de beoordeling van de vestigingsaanvraag steunt niet op een deugdelijke feitenvinding, bevat ontelbare fouten en is gebaseerd op onjuiste informatie en onzorgvuldige lezing van de stukken. Zodoende kan deze beslissing onmogelijk deugdelijk gemotiveerd zijn.

De verwerende partij komt in ieder geval op een kennelijk onredelijke wijze tot haar beslissing, wanneer zij op basis van deze foutieve gegevens en partiële feiten beslist om het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster te weigeren. Nu de verwerende partij zich baseerde op verkeerde feitelijke gegevens is zij op kennelijk onredelijke wijze tot haar beslissing gekomen.

Zowel de materiële motiveringsplicht als het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.

5/ De bestreden beslissing stelt dat het door verzoekster voorgelegde uittreksel van de huwelijksakte niet zou voldoen aan de voorwaarden van art. 27 WIPR.

“Dit uittreksel bevat als plaats van het huwelijk enkel ‘Ghana’. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Gent aanvaardt de rechtsgeldigheid van deze akte daarom niet, de vormvereiste is niet voldaan. Overeenkomstig art. 27 en 28 IPR volgt de dienst vreemdelingenzaken dit standpunt”.

Art. 27 WIPR voorziet het volgende:

[...]

Artikel 28 WIPR stelt:

[...]

Los van het feit dat deze stelling manifest onjuist is en gesteund is op een foute lezing van het uittreksel en het dossier moet daarbij nog worden vastgesteld dat de verwerende partij klaarblijkelijk onder verwijzing naar art. 27 en art. 28 WIPR zelf stelt dat de rechtsgeldigheid moet worden nagegaan overeenkomstig het toepasselijke recht, in casu het Ghanese recht, doch er wordt geen enkele verwijzing gemaakt naar het Ghanese recht.

Integendeel in de bestreden beslissing beperkt verwerende partij er zich toe te verwijzen naar een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, en dit standpunt louter te volgen, zonder dat deze beslissing inhoudelijk wordt hernomen, of zonder dat deze beslissing werd gevoegd.

Er werd nooit aan verzoekster te kennen gegeven dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de rechtsgeldigheid van deze akte niet aanvaardde, noch werd haar deze beslissing ter kennis gebracht.

Het enige schrijven dat verzoekster mocht ontvangen was dit van 24/8/2015; hierop werd haar verzocht een uittreksel van de huwelijksakte voor te leggen met vermelding van de plaats; verzoekster bekwam deze stukken en legde deze neer midden september 2015. (stuk 2-3, 5)

Er wordt zelfs niet vermeldt op welke datum deze beweerdde beslissing door de ambtenaar van de burgerlijk stand genomen werd, noch op welke motieven deze genomen werd.

Verzoekster neemt hier voor het eerst kennis van samen met de bestreden beslissing dd. 5/11/2015.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat het huwelijk niet erkent wordt, bij gebrek aan de vormvereiste, nu het uittreksel van de huwelijksakte enkel als plaats van het huwelijk ‘Ghana’ vermeldt.

Verwerende partij verwijst naar de toepassing van artikel 27 en artikel 28 WIPR om te bepalen hoe de voorgelegde buitenlandse akte kan erkend worden.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dd. 5/11/2015 zou het enkel gaan over een beweerdelijke tekortkoming in een vormvereiste.

Er wordt echter geen enkel tegenbewijs aangebracht zodat de bewijswaarde van het uittreksel niet in twijfel kan worden getrokken.

De verwerende partij heeft nagelaten enig onderzoek te voeren omtrent de rechtsgeldigheid van het uittreksel van de huwelijksakte.

De buitenlandse authentieke akte wordt simpelweg zonder enig onderzoek niet erkent. In de mate dat verwerende partij niet over een tegenbewijs beschikt wordt tevens artikel 28 WIPR geschonden.

De rechtsgeldigheid van het voorgelegde document werd niet nagegaan overeenkomstig het daarop toepasselijke recht. Op geen enkele wijze geeft de bestreden beslissing blijk de rechtsgeldigheid van het uittreksel van de huwelijksakte te hebben onderzocht. De materiële motiveringsplicht is dan ook geschonden.

In die zin schendt de bestreden beslissing ook artikel 27 en 28 WIPR waar de beslissing zelf naar verwijst.

De vraag of het voorgelegde uittreksel van de huwelijksakte al dan niet een rechtsgeldig document is “overeenkomstig artikel 27 en 28 WIPR” is hierdoor irrelevant geworden.

De bestreden beslissing is onherstelbaar gebrekkig. Door niet met alle relevante elementen rekening te houden wordt evenzeer het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (RvS. 11 juni 2002, nr. 101.624)

Het zorgvuldigheidbeginsel legt evenwel aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinden (R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS. 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het bestuur dient op grond van het zorgvuldigheidbeginsel te vermijden dat de rechtsonderhorige in zijn rechtmatige verwachtingen - minstens in de verwachtingen die hij redelijkerwijze vermocht te koesteren - wordt gefrustreerd. (K. LEUS, 'Het zorgvuldigheidbeginsel', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 119)

De verwerende partij heeft er zich onvoldoende van vergewist welke de voorwaarden waren naar Ghanees recht om van een rechtsgeldig document te spreken. Er werd een beslissing genomen zonder met de relevante bepalingen rekening te houden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook manifest.”

3.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.2.2. Verzoekster wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk geweigerd, omdat de verwantschapsband met de te vervoegen Italiaanse onderdaan niet is bewezen. Hierbij wordt de rechtsgeldigheid in België van het voorgelegde ‘*Italiaans uittreksel van een huwelijksakte*’ niet erkend, op grond van de artikelen 27 en 28 van het WIPR. Verweerder wijst er in dit verband op dat hij het standpunt volgt van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent en stelt dat dit “*uittreksel als plaats van het huwelijk enkel ‘Ghana’ [bevat]*” en dat “[*d*]e ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent de rechtsgeldigheid van deze akte daarom niet [aanvaardt], de vormvereiste is niet voldaan”.

3.2.3. De Raad stelt allereerst vast dat blijkens de stukken van het administratief dossier verzoekster bij haar aanvraag enkel een Italiaans uittreksel van een huwelijksakte van 22 juni 2015 voorlegde betreffende een huwelijk dat verzoekster met de Italiaanse referentiepersoon op 21 februari 2000 afsloot te Ghana, zonder vermelding van de exacte plaats waar het huwelijk zou zijn afgesloten. Er blijkt niet dat zij de thans door haar voorgelegde stukken waarop alsnog de plaats van afsluiting van het huwelijk in Ghana wordt vermeld, overmaakte aan verweerder in het kader van de thans voorliggende aanvraag.

3.2.4. Verzoekster betoogt verder dat verweerder zich beperkt tot een verwijzing naar een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent doch zonder dat deze beslissing inhoudelijk wordt hernomen of zonder dat deze beslissing wordt gevoegd. Zij benadrukt dat haar nooit te kennen werd gegeven dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de rechtsgeldigheid van de voorgelegde akte niet aanvaardde, en haar nooit een beslissing in deze zin ter kennis werd gebracht. Zij stelt dat ook niet wordt vermeld op welke datum een dergelijke beslissing dan wel zou zijn genomen. Zij wijst er verder op dat verweerder zelf heeft nagelaten enig onderzoek te voeren naar de rechtsgeldigheid van het voorgelegde uittreksel van de huwelijksakte en op geen enkele wijze de rechtsgeldigheid van het voorgelegde document werd nagegaan overeenkomstig het daarop toepasselijke recht. Zij is van mening dat de weigeringsbeslissing onherstelbaar gebrekkig is.

3.2.5. Verweerder repliceert op dit punt als volgt in de nota met opmerkingen:

“[...] Verweerder laat gelden dat overeenkomstig artikel 27 Wetboek IPR het aan het bestuur toekomt om de rechtsgeldigheid van een voorgelegde huwelijksakte te weigeren of te erkennen, en een weigering kan worden aangevochten bij de rechtbank van eerste aanleg.

In de mate verzoekende partij het niet eens is met de weigering tot erkenning van de geldigheid van de voorgelegde stukken als bewijs van het huwelijk, kan zij deze kritiek niet dienstig uiten in het kader van een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich als annulatierechter niet uit te spreken over de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris op rechtsgeldige wijze de buitenlandse stukken weigert te erkennen, noch over de geldigheid van de huwelijksakte. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht.

Zie ook:

“de Raad (...) geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. Salmon, Le Conseil d’Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cfr. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoekster dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten

onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

(R.v.V. nr. 39.684 van 2.3.2010)

Daarenboven blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk om welke reden de voorgelegde stukken niet erkend worden als bewijs van een huwelijk. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dienomtrent uitdrukkelijk

“Als bewijs van dit huwelijk, dat plaats zou gevonden hebben op 21.02.2000, werd een Italiaans uittreksel van een huwelijksakte voorgelegd opgemaakt op 22.06.2015. Dit uittreksel bevat als plaats van het huwelijk enkel ‘Ghana’. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent aanvaardt de rechtsgeldigheid van deze akte daarom niet, de vormvereiste is niet voldaan. Overeenkomstig art. 27 en 28 IPR volgt de dienst vreemdelingenzaken dit standpunt. Hij gebrek aan erkenning van het huwelijk kan daarom geen toepassing gemaakt worden van art. 4ûbis, §2, 1°.

[...]”

Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden niet te weten om welke reden de geldigheid niet aanvaard wordt; de gemachtigde van de staatssecretaris motiveert uitdrukkelijk dat niet voldaan is aan de vormvereisten door het voorleggen van een Italiaans uittreksel betreffende een huwelijk waarvan als plaats van het huwelijk enkel ‘Ghana’ vermeld wordt.

Uit de toelichting p. 7 van het verzoekschrift blijkt ook duidelijk dat zij weet dat dit het determinerende motief is van de bestreden beslissing.

Waar zij voorhoudt dat geen tegenbewijs wordt geleverd zodat de bewijswaarde van het uittreksel niet in twijfel kan worden getrokken, moet worden vastgesteld dat zij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vraagt om zich uit te spreken over de geldigheid van de niet-erkenning, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hiertoe geen rechtsmacht heeft (zie hierboven).

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing verder terecht (en ook ten overvloede) opgemerkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent dit uittreksel evenmin aanvaardt als een rechtsgeldige huwelijksakte. Deze motivering vindt steun in de stukken van het administratief dossier, waaronder de e-mail van 28.10.2015 van de stad Gent met volgende inhoud:

“Betrokkenen hebben hun huwelijksakte aangeboden in ons dienstencentrum te Gentbrugge begin augustus 2015.

De aangeboden documenten waren echter niet aanvaardbaar: het huwelijk vond plaats in Ghana en de originele akte dient dan ook van Ghana te komen.

Nu hebben ze een akte van Italië aangeboden waarop geen huwelijksplaats vermeld staat, dat is niet aanvaardbaar.” [...]

Waar verzoekende partij voorhoudt dat zij geen kennis heeft van een weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, is dit enerzijds niet relevant in het kader van de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing, die duidelijk de motieven bevat waarop de weigering van erkenning gesteund is, met name het gegeven dat het uittreksel geen plaats van huwelijk vermeldt, doch enkel het land Ghana.

Daarenboven spreekt verzoekende partij zich ook tegen, waar zij erkent dat het uittreksel op zich niet voldeed, en zij een nieuw (aangepast) uittreksel heeft voorgelegd (kennelijk met een handgeschreven vermelding), en waarvan verzoekende partij niet aangeeft wat de reactie van de stad dienomtrent was.

Alleszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier duidelijk dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de voorlegging van een uittreksel zonder vermelding van de huwelijksplaats niet aanvaardt, en wordt dit standpunt terecht bijgetreden door de gemachtigde van de staatssecretaris. Hierbij wordt de reden ook expliciet vermeld, met name de niet-vermelding van de huwelijksplaats, zodat niet voldaan is aan een vormvereiste.

Tot slot kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand had moeten worden gevoegd aan de bestreden beslissing; geenszins houdt de formele motiveringsplicht zulke verplichting in, zoals ook blijkt uit volgende rechtspraak:

De Raad merkt op dat wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), het in het kader van de formele motiveringsplicht

volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 - 133). De formele motiveringsplicht is dus niet geschonden omdat in de beslissing wordt verwezen naar stukken die niet afzonderlijk aan verzoeker werden meegedeeld. Deze stukken bevinden zich in het administratief dossier, waarin verzoeker inzage kon vragen. (R.v.V. nr. 55.650 dd. 08.02.2011)

In casu vermeldt de gemachtigde van de staatssecretaris duidelijk de reden van niet-erkenning, hetgeen op zich het determinerende motief is van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. De bestreden beslissing werd geheel terecht genomen en ten genoegte van recht gemotiveerd. Er is geen sprake van een schending van de door verzoekende partij aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, noch van de artikelen 27 en 28 van het WIPR.

[...].”

3.2.6. Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Artikel 28 van het WIPR bepaalt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte strekt in België tot bewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid die de akte heeft opgesteld, indien zij tegelijk voldoet :

1° aan de voorwaarden die deze wet stelt aan de vorm van de akten; en

2° aan de voorwaarden voor de echtheid ervan volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld.

De vaststellingen gedaan door de buitenlandse overheid worden niet in aanmerking genomen voorzover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

§ 2. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht.”

3.2.7. Voorafgaandelijk benadrukt de Raad dat zijn rechtsmacht, overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitsprekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van het voorgelegde ‘*Italiaans uittreksel van een huwelijksakte*’ op zich door verweerder, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1 van het WIPR openstaat bij de burgerlijke rechter. Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoekster het verblijf van meer dan

drie maanden te weigeren en met inachtneming van het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

3.2.8. De thans voorliggende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt wezenlijk op een standpunt van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent om de rechtsgeldigheid in België van het voorgelegde *'Italiaans uittreksel van een huwelijksakte'* niet te aanvaarden. Verweerder geeft in zijn beslissing aan dat hij het standpunt van de ambtenaar van de burgerlijke stand bijtreedt, dat zou luiden dat niet is voldaan aan *"de vormvereiste"*, nu als plaats van het huwelijk enkel *'Ghana'* wordt vermeld.

In casu dringt de vaststelling zich evenwel op dat er geen uitdrukkelijke beslissing voorhanden is van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent tot weigering van aanvaarding van de rechtsgeldigheid van de voorgelegde buitenlandse akte. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit ook zo werd meegedeeld door de stad Gent aan verweerder op 5 oktober 2015, ofwel de dag van het nemen van de bestreden beslissingen. Zo bevat het dossier een correspondentie tussen verweerder en een administratief medewerker van de Dienst Burgerzaken van de stad Gent, waarbij verweerder de vraag stelde of de ambtenaar van de burgerlijke stand reeds formeel een beslissing nam om het *'Italiaans uittreksel van een huwelijksakte'* niet te erkennen. In antwoord hierop werd meegedeeld dat er formeel geen beslissing werd genomen. Er werd gesteld als volgt: *"Betrokkenen boden zich aan bij hun lokale Dienstencentrum, die de akte naar ons Loket Huwen en Samenwonen doorstuurde ter technische controle en dat Loket heeft de papieren bundel terug gestuurd naar het Dienstencentrum met de melding dat het voorgelegde Italiaanse document niet aanvaardbaar is. Die melding wordt gewoon intern in een speciaal programmaatje voor Huwelijken tussen 2 Vreemde Nationaliteiten genoteerd [...]. Bij een volgende aanmelding van betrokkenen in het Dienstencentrum zouden betrokkenen daarvan op de hoogte gesteld moeten worden. Daarna is het wachten tot ze een correcte akte voorleggen."*

Bij gebreke van enige formele beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent waarbij de rechtsgeldigheid in België van het voorgelegde *'Italiaans uittreksel van een huwelijksakte'* niet wordt aanvaard, blijkt dan ook geenszins dat verweerder in de thans voorliggende weigeringsbeslissing kon verwijzen naar een dergelijke onbestaande beslissing.

Verweerder geeft weliswaar aan zich aan te sluiten bij het standpunt van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent, dat er volgens hem op neerkomt dat *"de vormvereiste"* niet is voldaan omdat als plaats van het huwelijk enkel *"Ghana"* wordt vermeld. Hij lijkt aldus te refereren aan een e-mail van 28 oktober 2015 van dezelfde administratieve medewerker van de stad Gent gericht aan verweerder, waarbij deze eerste meedeelde:

"Betrokkenen hebben hun huwelijksakte aangeboden in ons Dienstencentrum te Gentbrugge begin augustus 2015.

De aangeboden documenten waren echter niet aanvaardbaar: het huwelijk vond plaats in Ghana en de originele akte dient dan ook van Ghana te komen.

Nu hebben ze een akte van Italië aangeboden waarop geen huwelijksplaats vermeld staat, dat is niet aanvaardbaar."

Enig concreet standpunt van de ambtenaar van de burgerlijke stand waarom op grond van de artikelen 27 en 28 van het WIPR de rechtsgeldigheid van de voorgelegde buitenlandse akte niet wordt aanvaard, blijkt aldus andermaal niet. In de e-mail wordt eraan gerefereerd dat verzoekster een huwelijksakte uit Ghana dient voor te leggen, doch waar vervolgens een akte uit Italië werd aangeboden wordt dit standpunt dan blijkbaar niet gehandhaafd, doch enkel nog weerhouden dat de plaats van het huwelijk niet staat vermeld. Het is ook enkel deze vaststelling dat de huwelijksplaats niet is vermeld, die verweerder overneemt in zijn beslissing. Dit betreft evenwel een louter feitelijke vaststelling, en betreft geenszins een standpunt waarom de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte gelet op het WIPR niet kan worden aanvaard in België.

De Raad benadrukt dat uit artikel 27 van het WIPR blijkt dat deze bepaling doorverwijst naar verschillende andere artikelen van het WIPR en dat de echtheid van de akte wordt beoordeeld op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld. Ook blijkt uit artikel 27 van het WIPR dat de rechtsgeldigheid van de akte wordt vastgesteld overeenkomstig het toepasselijke recht zoals aangeduid door het WIPR, met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van voormeld wetboek. Artikel 28 van het WIPR bepaalt verder dat een buitenlandse authentieke akte in België tot bewijs strekt van de feiten vastgesteld door

de buitenlandse overheid die de akte heeft opgesteld, indien zij tegelijk voldoet aan de voorwaarden die deze wet stelt aan de vorm van de akten en aan de voorwaarden voor de echtheid ervan volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht.

Op grond van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de stukken van het dossier is het voor de Raad onmogelijk om vast te stellen dat enig werkelijk onderzoek in dit verband werd doorgevoerd, hetzij door de ambtenaar van de burgerlijke stand hetzij door verweerder zelf. Er wordt louter feitelijk vastgesteld dat de voorgelegde akte de plaats van huwelijksafsluiting niet vermeldt, zonder dat dit wordt betrokken op de regels van het internationaal privaatrecht voor de erkenning en uitvoerbare kracht en de bewijskracht van authentieke buitenlandse akten.

De vaststelling dringt zich op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet met de nodige zorgvuldigheid tot stand is gekomen, waar deze steunt op een standpunt van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Gent tot het niet-aanvaarden van de rechtsgeldigheid in België van het voorgelegde *'Italiaans uittreksel van een huwelijksakte'* terwijl verweerder wist dat er door de ambtenaar van de burgerlijke stand geen formele beslissing in deze zin was genomen en verweerder ook geenszins kennis had van, of zich informeerde over, een concreet standpunt van de ambtenaar van de burgerlijke stand waarom de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte gelet op het WIPR niet kan worden aanvaard in België en ten slotte geenszins blijkt dat verweerder in dit verband dan zelf enig werkelijk onderzoek verrichtte in het licht van de artikelen 27 en 28 van het WIPR. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt vastgesteld.

In zoverre in de bestreden weigeringsbeslissing nog wordt gemotiveerd dat de Italiaanse *'echtgenoot'* in het verleden reeds informatie inwon in het kader van een voorgenomen wettelijke samenwoning met een andere persoon en hierbij verklaarde eerder gehuwd te zijn in Ghana doch gescheiden te zijn, en dit verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het huwelijk, merkt de Raad op dat verweerder in de nota met opmerkingen zelf aangeeft dat dit een *"ten overvloede vermeld motief"*, en dus geen determinerend motief, betreft. Zo kan het inderdaad niet worden aangenomen dat een dergelijke loutere verklaring van de *"echtgenoot"* in september 2014, die blijkens de stukken van het dossier pas ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen op papier werd gesteld voor verweerder, kan worden beschouwd als een voldoende draagkrachtig motief om de thans bestreden weigeringsbeslissing te gronden. Daarenboven merkt de Raad ook op dat niet blijkt dat verzoekster bij het indienen van haar aanvraag kon vooruitlopen op een dergelijk motief, waardoor zij terecht aanvoert dat zij op dit punt dan haar standpunt naar voor had moeten kunnen brengen voorafgaand aan het nemen van de weigeringsbeslissing.

3.2.7. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.2.8. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat in casu ook het aan verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoeksters verblijfsaanvraag nog in behandeling is en haar dus geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven op basis van de overweging dat niet blijkt dat zij beschikt over een verblijfsrecht. Als gevolg van de nietigverklaring van de weigeringsbeslissing valt verzoekster terug op een situatie waarin zij tijdelijk opnieuw verblijfsgerechtigd is in België, in afwachting van een nieuwe beslissing van het bestuur inzake haar aanvraag gezinshereniging, en deze situatie is onverenigbaar met het bestaan van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er is aldus eveneens grond tot nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.9. Een onderzoek van de overige onderdelen van het eerste middel of van de overige middelen dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS